

Ο ΜΑΡΣΑΛ ΜΑΚ ΛΟΥΑΝ σχεδόν μας είχε πείσει από τα μέσα του περασμένου αιώνα ότι οδεύουμε σε ένα πλανητικό χωριό τύπου «Αμερικανικό». Αλλά έκανε λάθος. Γιατί οι υποσχέσεις του φιλελευθερισμού περί ευτυχίας διαφεύστηκαν. Πράγματι ο κόσμος μας σήμερα δεν είναι μόνο ο κόσμος της μιας, μεγάλης και παντοδύναμης αγοράς. Δεν είναι μόνο ο κόσμος των μεγάλων χρηματαγορών, που όταν συναχώνονται στη Νέα Υόρκη, φτερνίζεται όλη η Υφήλιος. Ούτε είναι ο κόσμος των «νικητών του '89», με τη μια και μόνη αλήθεια τους, τον ένα και μόνο χωροφύλακα. Ο κόσμος μας είναι προπάντων αυτός: Ο κόσμος του ενός και πλέον δισεκατομμυρίου παιδιών που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας και των χιλιάδων παιδιών που πεθαίνουν από έλλειψη γιατρών, φαρμάκων και από πείνα. Των παιδιών που σκαλίζουν ανάμεσα στα σκουπίδια για να ξεγελάσουν την πείνα τους. Των παιδιών που πουλούν τα κορμιά τους στους περαστικούς για λίγα χρήματα. Και το ρεκόρ της ντροπής του νεοφιλελευθερισμού είναι να πεθαίνει κάθε τρία δευτερόλεπτα ένα παιδί στην Υφήλιο είτε από πείνα είτε από ασθένειες. Είναι ο κόσμος των εκατοντάδων εκατομμυρίων ξεριζωμένων και κατατρεγμένων από τον Τρίτο Κόσμο, που πολιορκούν με την απελπισμένη δυστυχία τους τις υπό κατάρρευση μεγαλουπόλεις και όχι μόνο. Γιατί από τις πλουσιότερες μέχρι τις φτωχότερες χώρες, από τις Ηνωμένες Πολιτείες μέχρι την Ινδία, από τη Γερμανία μέχρι την Αφρική και την μακρινή Αυστραλία οι φτωχοί πληθαίνουν, καθώς η παγκοσμιοποίηση επιτείνει την ανισοκατανομή του εισοδήματος, με συνέπεια η απόσταση ανάμεσα στις λίγες πλούσιες και στις πολλές φτωχές χώρες μεγαλώνει και ο ορισμός της «φτώχειας» γίνεται όλο και πιο απάνθρωπος.

ΚΟΙΝΗ είναι η διαπίστωση ότι με την παγκοσμιοποίηση του τρόμου και του φόβου ο πολίτης σε κάθε σημείο του πλανήτη όχι μόνο αισθάνεται ανασφαλής αλλά και οικονομικό θύμα. Όπως επισημαίνει η παγκόσμια έκθεση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με την παγκοσμιοποίηση το χάσμα ανάμεσα στους «έχοντες» και στους «μη έχοντες» διευρύνεται. Και υπογραμ-

μίζει με έμφαση ότι «η απληστία δυτικών κυβερνήσεων και εταιρειών» αυξάνει τη φτώχεια στον πλανήτη. Με στοιχεία η έκθεση αποδεικνύει την αύξηση της ανισότητας στην παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική οικονομία και υπογραμμίζει ότι φτωχές χώρες και λαοί τίθενται σε κατάσταση αποκλεισμού. Υψώνουν οι πλούσιες

Χοσμπάουμ - «δεν είναι ο καπιταλισμός αυτός καθεαυτός, μα η οικονομία μιας χούφτας πλούσιων χωρών». Η κατάσταση του υπόλοιπου του πλανήτη «αποδεικνύει πως ούτε ο καπιταλισμός έχει τη συνταγή να κάνει τα έθνη πλούσια και ευτυχήσιμα». Το αντίθετο μάλλον, γιατί όποιος ταξιδεύει οπουδήποτε στον

Η Επικαιρότητα του Σοσιαλισμού

χώρες τείχνη για να εμποδίσουν τα κύματα των εξαθλιωμένων και απελπισμένων παράτυπων μεταναστών, που επιχειρούν έξοδο από την κόλαση της ανέχειας. Τα τείχνη, τα παραπετάσματα του Ψυχρού Πολέμου ξαναχτίζονται. Είναι τείχνη κοινωνικών διακρίσεων και οικονομικών ανισοτήτων. Εκατομμύρια πολίτες είναι θύματα των συρράξεων, του αποκλεισμού, των διακρίσεων, του φόβου, του παραλογισμού, του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» με έναν κατασκευασμένο αντίπαλο από την αυτοκρατορική δύναμη του πλανήτη μας. Γιατί ο πραγματικός άρχοντας του τρόμου και του φόβου σήμερα είναι η κυβέρνηση των ΗΠΑ, που μεταχειρίζεται τον κόσμο σαν ένα γιγαντιαίο πεδίο μάχης για τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», απάγοντας, συλλαμβάνοντας και βασανίζοντας υπόπτους «χωρίς να τιμωρείται».

Ο ΕΡΙΚ ΧΟΠΣΜΠΑΟΥΜ έγραφε, όταν ακόμη το μοιραίο '89 ήταν νωπό, πως η μεγάλη αντιπαράθεση που χώρισε τον κόσμο στα δυο, από το 1917 και ύστερα, έληξε με τη νίκη της μιας πλευράς και την ήττα της άλλης. Αλλά ποιος νίκησε; Ποιος έχασε; Αυτός που νίκησε -έλεγε ο

Τρίτο Κόσμο ή από τις πλουσιότερες μέχρι τις φτωχότερες χώρες διαπιστώνει εύκολα ότι οι φτωχοί πληθαίνουν. Είναι ένας κόσμος σήμερα όπου η απόσταση ανάμεσα στις λίγες πλούσιες και στις πολλές φτωχές χώρες μεγαλώνει και ο κόσμος του πλανήτη μας στη συντριπτική του πλειοψηφία ζει σε συνθήκες απάνθρωπης φτώχειας. Ο αιώνας μας όλο και περισσότερο φαίνεται να επιστρέφει στην οικονομική ζωή του μεσαίωνα, όταν ο πλούτος ήταν υπερβολικά συγκεντρωμένος στα χέρια των λίγων ισχυρών. Βλέπουμε στη νέα εποχή της παγκοσμιοποίησης ο νεοφιλελευθερισμός έχει δημιουργήσει μια νέα τάξη υπερπλουσίων που εξαιρούνται από όλους τους κανόνες φορολόγησης, μια υπερχρεωμένη μεσαία τάξη που αισθάνεται όλο και μεγαλύτερη ανασφάλεια για τις θέσεις εργασίας και τις συντάξεις και μια κατώτερη τάξη εγκλωβισμένη ανάμεσα στην πρόνοια και τους χαμηλούς μισθούς. Η ζοφερή αυτή εικόνα αποδεικνύει αυτό που έγραφε ο Έρικ Χοψμπάουμ, την πλήρη χρεωκοπία του νεοφιλελευθερισμού που μόνο του πιστεύω είναι πως να αυξάνει το χρήμα με ληστρικό τρόπο, χωρίς να συνεισφέρει στο δημόσιο καλό.

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ του νεοφιλελευθερισμού φαίνεται σε όλο της το μεγαλείο από την οικονομική κρίση, που ξεκίνησε σαν τυφώνας από τις ΗΠΑ, πέρασε την Ευρώπη και τα απόμερα της έφτασαν μέχρι την μακρινή Αυστραλία, γκρεμίζοντας οικονομικά χρηματιστήρια, επιχειρήσεις -κολοσσούς και τράπεζες, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι χάνουν τις εργασίες τους και η καθημερινότητα για εκατομμύρια συνανθρώπους μας γίνεται κάθε μέρα που περνάει όλο και πιο δυσβάσταχτη. Η οικονομική αυτή κατάρρευση που έχει καταστρέψει τη ζωή πολλών εκατομμυρίων συνανθρώπων μας δεν είναι ουρανοκατέβατη, αλλά υπεύθυνες είναι οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, που είναι ανίκανες να αντιμετωπίσουν τον πολεμοχαρή μονοπωλιακό καπιταλισμό και έχουν αφήσει τον πλούτο των χωρών τους στο έλεος της διεθνούς κερδοσκοπίας, αντί για να μοιράσουν τον πλούτο με ισότητα και δικαιοσύνη σε όλους τους πολίτες της Γης. Γι'αυτό ο σοσιαλισμός του Μαρξ είναι επίκαιρος όσο ποτέ άλλοτε. Η ανθρωπότητα δεν αντέχει άλλο τον καπιταλισμό με τη φιλοπόλεμη πολιτική του που επιτείνει την οικονομική κρίση και την υποταγή στα υπερκέρδη των μονοπωλίων. Φτάνει πια!

Υ.Γ. Ασφαλώς όσοι μας αγοράζουν και μας διαβάζουν δεν συμφωνούν όλοι μαζί μας. Σημαντικό για μια εφημερίδα δεν είναι να τη διαβάζουν μόνο όσοι συμφωνούν μαζί της, αλλά να αισθάνονται την ανάγκη να την αγοράσουν και να τη διαβάσουν και εκείνοι που διαφωνούν. Τότε πραγματικά ολοκληρώνεται η ανταλλαγή μηνυμάτων μεταξύ της εφημερίδας μας και του κοινού. Επιτρέψτε μου Αγαπητοί Αναγνώστες να πιστεύω ότι με τον όρο ενός πραγματικού διαλόγου, διαμορφώνεται καθημερινά η δουλειά μας και η πολυφωνικότητα του «Κόσμου». Πράγματι «Ο Κόσμος» με την ποιότητα της προσφοράς του κατέκτησε μια από τις πρώτες θέσεις στην κυκλοφορία των Ελληνόφωνων εφημερίδων. Σας ευχαριστούμε που αναγνωρίζετε και εκτιμάτε τις προσπάθειές μας και σας υποσχόμαστε ότι θα συνεχίσουμε προς την ίδια κατεύθυνση βελτιώνοντας συνεχώς την ποιότητά μας.

«Ταξίδι μιας μεγάλης μέρας μέσα στη νύχτα»

Με μια μεγάλη επιτυχία της προηγούμενης σεζόν ξεκινούν οι παραστάσεις στο «Απλό Θέατρο» με το έργο του Ευγένιου Ο' Νιλ «Ταξίδι μιας μεγάλης μέρας μέσα στη νύχτα» σε απόδοση Νίκου Γκάτσου και σκηνοθεσία Αντώνη Αντύπα. Το έργο θα παρουσιάζεται στην Κεντρική Σκηνή του θεάτρου μέχρι το τέλος του Γενάρη.

Το έργο, βαθιά αυτοβιογραφικό, γράφτηκε από το 1939 μέχρι το 1941 με πόνο και δάκρυα, όπως ο ίδιος ο συγγραφέας αναφέρει, και ανέβηκε

το 1956, τρία και όχι είκοσι πέντε χρόνια μετά το θάνατό του, όπως ο ίδιος επιθυμούσε.

Η σύζυγός του Καρλότα επέτρεψε νωρίτερα την παρουσίαση του έργου από το Βασιλικό Θέατρο της Στοκχόλμης και την ίδια χρονιά παρουσιάστηκε στο θέατρο Ελεν Χείζ της Νέας Υόρκης, κερδίζοντας το βραβείο Πούλιτζερ.

Πίσω απ' τη λάμψη υπάρχει το τίμημα. Μια οικογένεια κατεστραμμένη, περιπλανώμενη, αποκλεισμένη. Δυο γιοι, θύματα της οικογενειακής αστάθειας και της έλλειψης αληθινής φροντίδας. Μια οικογένεια με άγριες συγκρούσεις, της οποίας τα μέλη διακατέχονται από την επιθυμία να πα-

ραμείνουν ενωμένοι, αλλά αυτό στην πορεία μοιάζει ανέφικτο.

Σκηηνικά-κοστούμια Γιώργου Πάτσα, μουσική Ελένης Καραϊνδρου, φωτισμούς Λευ-

τέρη Παυλόπουλου. Τους ρόλους ερμηνεύουν: Δημήτρης Καταλειφός, Ράνια Οικονομίδου, Αλκης Κούρκουλος, Κώστας Βασαρδάνης και Σοφία Καλεμκερίδου.

ΕΛΑΙΟΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ ST. GEORGE PAINTING

Αναλαμβάνουμε εσωτερικούς και εξωτερικούς χώρους. Εγγυημένη εργασία. Τιμές λογικές. Τηλεφωνείστε στον Jim 0420 996 377 και fax 9593 1033